

under et er der penge nok. Så vil jeg sige, at jeg sandelig ikke er administrerende direktør i det her spil, jeg føler mig som kunde. Jeg er med til at betale for en vare, og det er derfor, jeg har interesse i at spørge: Hvad er det egentlig, vi får for alle de penge, vi giver ud; hvad får vi for de 31 mia. kr.?

Jeg føler mig langt hen ad vejen, som om jeg er kunde i den butik og spørger: Hvordan håndterer man de penge? Hvordan kan der være så store forskelle? Hvordan kan man bruge så mange penge på et område og færre penge på et andet område? Hvordan kan det være, at tilfredsheden er større der, hvor man bruger færre penge, end der, hvor man bruger mange penge? Hvordan kan det være, at der er enorm forskel i sygefravær? Hvordan kan det være, at der er enorm forskel på den måde, som kunder, der går ind i institutioner, oplever det på? Hvordan kan der være eksempler som det, der skete på Fælledgården? Hvordan kan der være et sted som Plejehjemmet Lotte, hvor alle står i kø for at komme ind, selv personale?

Hvordan kan der være de forskelle? Så jeg har da mange spørgsmål, jeg stiller som kunde. Hvad er det, vi kan lære? Hvad er det, vi kan gøre bedre i fællesskab som kunder og som leverandører, altså som en del af hele kvalitetsprojektet, som vi sætter i gang? Hvad er det, der gør, at vi har de meget store forskelle, også i graden af tilfredshed? Hvordan kan en stor gruppe danskere sige, at de er meget tilfredse med antallet af offentligt ansatte? Der er 49 pct. i den undersøgelse, der siger: Vi er meget tilfredse. 92 pct. siger, at de er meget tilfredse, når de blot er tilfredse. Altså, hvad er det, der gør, at der er de forskelle?

Hvordan kan Socialdemokratiet sige, at man reducerede niveauet for den samlede velfærd, når sandheden måske er en anden? Hvordan kan enkelthistorier få lov at præge hele billedet, så man tror, at vi har en meget dårlig ældreomsorg i Danmark, en ældreomsorg, som måske er den bedste i hele verden, når det kommer til stykket?

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg tror stadig væk, vi er i samtale med en administrerende direktør, der forholder sig til kunder, for han reflekterer ikke over det, der foregår i virkeligheden. Han lægger ikke øre til det, der foregår i det danske samfund, og interesserer sig ikke bare en smule for, at det, der er på dagsor-

denen i danske kommuner, og det, der er på dagsordenen i ganske mange danske hjem, er, at daginstitutionen lukker tidligere, at rengøringen bliver udskudt 1 uge mere, at badet måske bliver udført lidt sjældnere, og at der endda også er risiko for, at der bliver undervist færre timer i den skole, som dine og mine og andres børn går i.

Kl. 18.30

Det er sådan set det, der foregår i dagens Danmark. Finansministeren skal have held og lykke på sin rejse rundt i landet med den historie, han har gang i der. Så kunne vi måske også få tallet for, i hvilket år vi ejer hele verden. Vi andre vil sådan set hellere beskæftige os med det andet.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Der er ingen tvivl om, at der er tale om en forståelseskløft, for det, hr. Jan Petersen siger, er, at nu skal jeg forholde mig til den prioritering, der finder sted i de enkelte kommuner. Hr. Jan Petersen er det lysende eksempel på, hvorfor rammestyret i virkeligheden er udsat for et enormt pres, for det er jo hr. Jan Petersen, der mener, at jeg skal blande mig i, hvordan man fordeler midlerne i den enkelte kommune, blande mig i, hvordan man fordeler dem mellem kommunerne ud over det, som Folketinget har lagt til grund for fordelingen. Det er jo det, der bliver sagt.

Jeg siger lige præcis, at det ønsker jeg ikke at blande mig i, for jeg er helt enig med Kommunernes Landsforening, deres bestyrelse og deres formand i, at det principielt rigtige er rammestyre. Og rammestyre betyder jo lige præcis, at man ikke blander sig i, hvordan rammen så udnyttes. Så det er et enten-eller, enten ønsker hr. Jan Petersen detailstyring – og det er den bane, hr. Jan Petersen betræder – eller også accepterer han vilkårene for rammestyre, nemlig at der er penge nok i rammen under et, og det siger den part, jeg har indgået aftale med, at der er.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Ministeren nævner i sin tale, at der er brændpunkter ude i verden, og bliver næsten skamfuld over, at vi så skal drøfte de forhold her i vores land, som ministeren gerne vil beskrive nærmest som idylliske. Der vil min påstand være, at vi har mange brændpunkter ude i verden, men vi har også vores lokale brændpunkter her i lan-